

[Lysholt Hansen.]

autoritære karakter, men som dog mener, at der må tillægges dette embede og den, der beklæder det, kvaliteter, der giver en myndighed, som er større end den, der tillægges tilsvarende høje embeder inden for andre områder af vort samfund. Biskoppen erkender dog, at hvis hans præstelige gerning skal lykkes, må der bestå et frit tillidsforhold mellem ham og menighedsrådene.

Når man ser biskoppens behandling af Kalmeyersagen i lyset af hans kvalitetsbedømmelse af bispeembedet — en bedømmelse, hvis rigtighed jeg altså ikke er overbevist om, men som jeg heller ikke bestrider biskoppens ret til at hævde — forstår man måske bedre, at biskoppen i den brevveksling, han har haft med Kalmeyer, svinger tugtelsens svøbe — om det så er ud fra det gamle ord, at den, man elsker mest, tugter man mest, skal jeg lade være usagt. Men jeg synes jo nok, at biskoppen dels med sit ordvalg, dels med de tre spørgsmål, han har stillet præsten over for, har lagt et ganske unødvendig voldsomt psykisk pres på præsten; men det har måske i henhold til den åndelige tilsynspligt med præsterne, som hans embede efter hans opfattelse pålægger ham, ikke kunnet være anderledes.

Derimod må jeg sige, at biskoppen efter min mening totalt har svigtet over for den udtalelse, han selv har fremsat om, at hvis hans præstelige gerning skal lykkes, må der bestå et frit tillidsforhold til menighedsrådene. I denne sag drejer det sig jo netop om hans præstelige gerning; alligevel har biskoppen i de to år, samtalerne om brevvekslingen mellem ham og præsten har fundet sted, ikke på noget tidspunkt følt sig foranlediget til at orientere det menighedsråd, under hvilket pastor Kalmeyer hører, og som for øvrigt selv har været med til at ansætte biskoppen. End ikke da sagen kom offentligt frem og det fejlagtigt blev oplyst, at biskoppen havde opfordret Kalmeyer til at tage sygeorlov,

orienterede han menighedsrådet om sagens rette sammenhæng, så de kunne få at vide, hvad hele postyret omkring deres præst, som de såvel som menigheden var yderst tilfredse med, drejede sig om.

Derimod orienterede biskoppen en række andre personer og forelagde til sidst sagen for sine bispekolleger, der ved den karakter, deres sammenkomst fik, kom til at bære præg af at have en myndighed, hvis bedømmelse af sagen var af en afgørende betydning. Det har biskopperne tilsyneladende også selv ment at den havde, da de udsendte deres erklæring, hvori de meddeler,

„at man delte biskop Høgsbros syn på Kalmeyers bog og var i det væsentlige enig med ham i hans behandling af sagen.“

Denne biskoppens ignorering af menighedsrådet får mig til at spørge kirkeministeren, dels om hun finder denne tilside-sættelse af menighedsrådet som repræsentant for den pågældende præsts menighed rimelig, dels om der ikke findes regler for biskoppers pligt til i sådanne tilfælde at orientere menighedsrådet. Hvis dette ikke er tilfældet, spørger jeg yderligere, om det ikke var rimeligt, at der blev udarbejdet en instruks for biskopper på tilsvarende måde som for andre høje embeder.

Over for det billede, jeg har dannet mig af en biskop, som føler pligt til at gå i rette med en præst, der bryder med en af den augsburgske bekendelses vigtige artikler og ikke vil godtage Paulus som nogen ufejlbarlig autoritet, står så billedet af en præst, om hvem biskoppen i øvrigt siger, at præsten i sine egne sogne er vellidt på grund af sin omgængelige personlighed, sin flid, sit store arbejde for sognets unge og sin flittige præstegerning, en præst, som i sit svarbrev af 5. juni 1957 til biskoppen om sig selv siger følgende:

„at jeg på ingen måde, ej heller i noget stykke, har brudt mit præsteløfte. Jeg har ikke sat mig i noget modsætningsforhold til den danske evangelisk-luther-